

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3522/2021
19.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Жељка Томљеновић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., чији је пуномоћник Наташа Стојановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 847/21 од 20.04.2021. године, у седници од 19.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као несонована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 847/21 од 20.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици П 57/20 од 26.01.2021. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужени исплате 60.000 евра, увећано за референтну каматну стопу коју прописује Централна европска банка од 17.01.2017. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом трећим изреке, тужилац је обавезан да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 355.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 847/21 од 20.04.2021. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку - ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а

ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка које могу бити ревизијски разлог, у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, током 2004. године, тужилац је туженом ББ у више наврата позајмљивао новац, са каматом која је некад износила 10%, а некад 15% месечно. Приликом давања позајмице није закључиван писмени уговор него признанице, које би биле поцепане приликом сачињавања нове признанице. Тужени је према тужиоцу имао дуг од 5.000 евра, по основу куповине два возила и апарата за хормоне, за који износ је уговорена месечна камата од 8% са роком враћања крајем 2005. године. Тужени је са сведоком у овом поступку ГГ договорио отварање заједничке лабораторије, у коју је сведок уложио 30.000 евра, али до отварања лабораторије није дошло јер није добијена дозвола за рад. Сведок је од туженог тражио да му врати машине у вредности од 30.000 евра, али је сазнао да је опрему из лабораторије узео овде тужилац АА, па је против туженог покренуо поступак и правноснажном пресудом у тој парници ББ је обавезан да му врати 30.000 евра. Утврђено је такође да су тужени и тужилац сачинили фиктивни купопродајни уговор о купопродаји машина дана 10.05.2006. године, по коме је тужени тужиоцу исплатио 1.100.000,00 динара на рачун тужиоца, а будући да је тужилац након ове исплате од тужених тражио камату, сачињена је признаница на 60.000 евра на име дуга за медицинску опрему и приходе од ње. Ова признаница сачињена је 23.10.2008. године, и такође није закључен писмени уговор о зајму. Утврђено је да је претходно између тужиоца и туженог била сачињена признаница на износ од 35.000 евра, која је поцепана приликом сачињавања признанице од 23.10.2008. године. Тужени су у одговору на тужбу и током поступка навели да су наведену признаницу потписали под принудом, да на њој није приказано стварно стање дуга, већ да је на име намирења дуга тужилац преузео целокупну медицинску опрему која је констатована на признаници.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се тужени обавезу да му врате износ од 60.000 евра са припадајућом каматом у динарској противвредности.

Наиме, тужилац је у овој парници тражио да му тужени врате износ од 60.000 евра који им је позајмио према признаници од 23.10.2008. године, за набавку медицинске опреме, а који износ му није враћен у договореном року. Међутим, из утврђеног чињеничног стања произилази да том приликом, када је признаница потписана, тужилац није туженима позајмио 60.000 евра, већ је на њој означен пресек дуговања тужених са обрачунатом главницом и каматом, па се не ради о зајму у смислу члана 557. Закона о облигационим односима – ЗОО. Утврђено је такође, да је тужилац преузео медицинску опрему тужених из лабораторије, те да је према налазу вештака вредност преузете медицинске опреме на дан 28.12.2007. године износила 70.321,44 евра. С обзиром на наведено, правилан је закључак нижестепених судова да је преузимањем медицинске опреме, коме се тужени нису противили нити тражили њено враћање, престала обавеза тужених за враћање зајма, у смислу члана 308. став 1. ЗОО, према коме обавеза престаје ако поверилац у споразуму са дужником прими нешто друго уместо онога што му се дугује. С обзиром на наведено, тужбени захтев тужиоца за враћање износа од 60.000 евра са припадајућом каматом правилно је одбијен као неоснован.

Наводима ревизије којима се истиче погрешна примена материјалног права, заправо се оспорава оцена изведених доказа и утврђеног чињеничног стања, због чега се ревизија не може поднети према члану 407. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић